

Maart

Week 1

‘Het zit me niet lekker dat ik je zo moet achterlaten,’ zei Amelia. Haar ogen waren rood en gezwollen. Dat waren ze wel vaker sinds de begrafenis van Tray Dawson.

‘Je moet doen waar je je goed bij voelt,’ zei ik, met een stralende glimlach. Ik kon de gevoelens van schuld, schaamte en het altijd aanwezige verdriet in een donkere bal door Amelia’s gedachten zien ronddraaien. ‘Het gaat al een stuk beter met me,’ verzekerde ik haar. Ik hoorde mezelf honderduit babbelen, en het leek wel alsof ik niet te stuiten was. ‘Ik loop goed en alle gaten zijn dicht. Zie je wel hoeveel beter het gaat?’ Ik trok mijn spijkerbroek een stukje omlaag om te laten zien waar er een hap uit me was genomen. De tandafdrukken waren nauwelijks meer te zien, hoewel de huid niet helemaal glad was en zichtbaar bleker dan die eromheen. Als ik niet een enorme dosis vampierbloed had gehad,

zou ik er een litteken aan hebben overgehouden alsof ik door een haai was gebeten.

Amelia keek even, maar wendde toen snel haar gezicht af, alsof ze er niet tegen kon om het bewijs van de aanval te zien. 'Octavia mailt steeds dat ik thuis moet komen om mijn straf te ondergaan van de heksenraad, of wat er nog van over is,' zei ze gehaast. 'En ik moet alle reparaties aan mijn huis inspecteren. En nu er weer een paar toeristen zijn en de mensen terugkeren om de boel op te bouwen, is ook de winkel met magische spullen weer geopend. Ik kan er parttime werken. Bovendien, hoe dol ik ook op je ben en hoe graag ik hier ook woon, sinds Trays dood...'

'Ik snap het, eerlijk waar.' We hadden het er al ik weet niet hoe vaak over gehad.

'Je moet vooral niet denken dat ik jou iets kwalijk neem,' zei Amelia, terwijl ze mijn blik probeerde te vangen.

Ze nam het me echt niet kwalijk. Omdat ik haar gedachten kon lezen, wist ik dat ze de waarheid sprak.

Ik nam het mezélf niet eens helemaal kwalijk, enigszins tot mijn eigen verbazing.

Het was een feit dat Tray Dawson, Amelia's vriend en een Weer, vermoord was toen hij als mijn lijfwacht werkte. Het was ook waar dat ik de dichtstbijzijnde Weertroep om een lijfwacht had gevraagd omdat ze me iets schuldig waren en mijn lijf bewaakt moest worden. Maar ik was erbij geweest toen Tray Dawson door een woeste elf met een zwaard werd vermoord, en ik wist wie ervoor verantwoordelijk was.

Dus ik voelde me niet echt schuldig, al vond ik het wel vreselijk dat Tray er niet meer was, boven op alle andere narigheid. Mijn nicht Claudine, een volbloed elf, was ook in de Elfenoorlog omgekomen, en aangezien zij mijn goede fee was geweest, miste ik haar in allerlei opzichten. Tot overmaat van ramp was ze nog zwanger geweest ook.

Ik had veel spijt en pijn, zowel lichamelijk als geestelijk. Terwijl Amelia met armen vol kleren naar beneden ging, stond ik in haar slaapkamer om mezelf te vermennen. Toen rechtte ik mijn schouders en pakte een doos met toiletpulpen. Voorzichtig liep ik langzaam de trap af en naar buiten naar haar auto. Ze draaide zich om nadat ze de kleren over de dozen in de kofferbak had uitgespreid. 'Dat moet je niet doen!' zei ze bezorgd. 'Je bent nog niet genezen.'

'Ik voel me prima.'

'Echt niet. Je schrikt als er iemand onverwachts de kamer binnenkomt, en ik kan merken dat je polsen zeer doen.' Ze nam de doos van me over en schoof hem op de achterbank. 'Je trekt nog steeds met je linkerbeen en je hebt nog steeds last als het regent. Ondanks al dat vampierbloed.'

'Die schrikachtigheid gaat wel weer over. Op den duur zal het niet meer zo vers zijn en dan denk ik er niet meer meteen aan,' zei ik. Als ik door mijn telepathische gave iets had geleerd, dan was het dat mensen de ernstigste en pijnlijkste herinneringen konden verdringen als je ze maar genoeg tijd en afleiding gaf. 'Het is niet het bloed van zomaar een vamp, maar van Eric. Dat is sterk spul. En mijn polsen zijn al een stuk beter.' Ik zei maar niet dat mijn zenuwen op dat moment als oververhitte wormen door elkaar wriemelden nadat mijn polsen urenlang stevig vastgebonden hadden gezeten. Dokter Ludwig, de arts voor bovennatuurlijke wezens, had gezegd dat mijn zenuwen en polsen uiteindelijk weer normaal zouden worden.

'Ja, over bloed gesproken...' Amelia ademde diep in en zette zich schrap om iets te zeggen waarvan ze wist dat ik dat niet leuk zou vinden. Omdat ik het hoorde voordat ze het uitsprak, kon ik me erop voorbereiden. 'Heb je eraan gedacht... Je hebt er niet naar gevraagd, maar ik denk dat je beter niet meer van Eric's bloed kunt drinken. Ik bedoel, ik weet dat hij jouw vent is, maar je moet aan de gevolgen den-

ken. Soms gaan mensen per ongeluk over. Het is geen wiskundige vergelijking.'

Hoewel ik Amelia's bezorgdheid op prijs stelde, bemoeide ze zich nu met mijn privé-zaken. 'We wisselen niet uit,' zei ik. Niet veel tenminste. 'Hij heeft alleen een slokje van me genomen op, nou ja... het hoogtepunt.' De laatste tijd beleefde Eric jammer genoeg veel meer hoogtepunten dan ik. Ik hoopte nog altijd dat de magie in de slaapkamer zou terugkomen. Als er één man was die sekstherapie kon toepassen, was het Eric.

Amelia glimlachte, precies zoals ik had gehoopt. 'In ieder geval...' Ze draaide zich om zonder haar zin af te maken, maar ze dacht: in ieder geval heb je zin in seks.

Het was niet zozeer dat ik er zin in had als wel dat ik vond dat ik moest blijven proberen ervan te genieten, maar daar wilde ik beslist niet over praten. Mijn vermogen om me helemaal te laten gaan, hét geheim van goede seks, was tijdens de martelingen totaal afgeklemd geraakt. Ik was volkomen hulpeloos geweest en kon alleen maar hopen dat ik ook op dat vlak zou herstellen. Ik wist dat Eric kon merken dat ik niet kon klaarkomen. Hij had verschillende keren gevraagd of ik echt wilde vrijen. Bijna iedere keer had ik ja gezegd, volgens het principe van de fietstheorie. Goed, ik was eraf gevallen, maar ik was altijd bereid om er weer op te stappen en het opnieuw te proberen.

'Zeg, hoe gaat het eigenlijk met de relatie?' vroeg ze. 'Afgezien van het wippen.' Alle spullen stonden inmiddels in haar auto. Ze was tijd aan het rekken en zag op tegen het moment waarop ze werkelijk moest instappen en wegrijden.

Het was alleen uit trots dat ik niet in janken uitbarstte.

'Ik geloof dat we heel goed met elkaar kunnen opschieten.' Ik deed mijn uiterste best om opgewekt te klinken. 'Al weet ik nog steeds niet zeker wat ik er zelf van vind en wat ik voel vanwege de band.' Ergens was het fijn dat ik kon praten

over mijn bovennatuurlijke relatie met Eric, naast mijn gewone gezwijmel als jonge meid over mijn verhouding met een oude vent. Zelfs nog voordat ik tijdens de Elfenoorlog gewond was geraakt hadden Eric en ik een bloedband gekregen, zoals de vampiers dat noemen, omdat we een paar keer bloed hadden uitgewisseld. Ik voelde aan waar Eric zich bevond en in welke stemming hij was, en omgekeerd kon hij dat bij mij ook aanvoelen. Hij was altijd vaag op de achtergrond aanwezig, zo ongeveer als een ventilator of luchtfilter die je aanzet om ruis te produceren waardoor je makkelijker in slaap valt. Voor mij was het gunstig dat Eric de hele dag sliep, want dan kon ik tenminste een gedeelte van de tijd alleen zijn. Zou hij ook zo over mij denken wanneer ik 's avonds naar bed ging? Niet dat ik stemmen hoorde of zo, althans niet meer dan anders. Maar als ik me vrolijk voelde, moest ik controleren of ik dat was en niet Eric. Hetzelfde gold voor woede. Eric grossierde in woede, in onderdrukte en zorgvuldig opgekropte woede, vooral de laatste tijd. Misschien had hij dat van mij overgenomen. Tegenwoordig zat ik zelf ook nogal vol woede.

Ik dacht totaal niet meer aan Amelia; ik was zomaar in mijn eigen depressiegebied beland.

Ze trok me er snel uit. 'Dat is gewoon een dijk van een smoes,' zei ze vinnig. 'Kom op, Sookie. Je houdt van hem of je houdt niet van hem. Schuif het nadenken niet op de lange baan door die bloedband overal de schuld van te geven. Jammer dan! Als je zo'n hekel aan die band hebt, waarom heb je dan nog niet uitgezocht hoe je ervan af kunt komen?' Ze zag de blik op mijn gezicht en al haar irritatie smolt weg. 'Zal ik het voor je aan Octavia vragen?' vroeg ze iets vriendelijker. 'Als iemand het weet, is zij het.'

'Ja, ik zou het graag willen weten,' zei ik even later. Ik ademde diep in. 'Je zult wel gelijk hebben. Ik ben zo depressief geweest dat ik geen enkele beslissing kon nemen of din-

gen doen die ik al had besloten. Eric is uniek. Maar ik vind hem een beetje... overdonderend.' Hij was een krachtige persoonlijkheid en hij was het gewend om de grote baas uit te hangen. Hij wist ook dat hij alle tijd van de wereld had.

Ik niet.

Daar had hij het nog niet over gehad, maar vroeg of laat moest dat er wel van komen.

'Overdonderend of niet, ik hou van hem,' vervolgde ik. Dat had ik nog nooit hardop gezegd. 'En daar komt het, denk ik, op neer.'

'Ja, dat denk ik ook.' Amelia probeerde naar me te glimlachen, maar het was een zielige poging. 'Zeg, luister, ga daarmee door, hoor, met dat zelfkennis-gedoe.' Ze bleef een ogenblik staan, met haar gezicht vertrokken in een halve glimlach. 'Nou, Sook, ik moet er maar eens vandoor. Mijn vader verwacht me. Hij zal zich op mijn bedrijf storten zodra ik terug ben in New Orleans.'

Amelia's vader was rijk, vooraanstaand, en geloofde totaal niet in haar kracht. Hij maakte een grote vergissing door haar toverkracht niet te respecteren. Amelia was geboren met aanleg voor toverkracht, zoals elke echte heks. Met wat meer training en discipline zou ze behoorlijk angstaanjagend kunnen worden. Dat wil zeggen: doelbewust in plaats van per ongeluk, door haar grandioze miskleunen. Ik hoopte dat haar mentor, Octavia, een programma had opgesteld om Amelia's talent te ontwikkelen en te trainen.

Zodra ik Amelia op de oprit had uitgezwaaid, verdween de brede glimlach van mijn gezicht. Ik ging op de verandatrapp zitten en barstte in tranen uit. De laatste tijd was er niet veel voor nodig om me aan het janken te krijgen en op dit moment was het vertrek van mijn vriendin aanleiding genoeg. Er was heel wat om over te huilen.

Mijn schoonzus Crystal was vermoord. Mel, de vriend van mijn broer, was geëxecuteerd. Tray, Claudine en Clancy

de vampier waren bij de uitoefening van hun taak gedood. Omdat zowel Crystal als Claudine zwanger was geweest, waren er nog twee slachtoffers gevallen.

Waarschijnlijk zou ik daardoor vooral naar rust en vrede horen te snakken. Maar in plaats van me te ontpoppen als de Gandhi van Bon Temps wist ik diep vanbinnen dat er een heleboel mensen waren die ik dolgraag dood wilde hebben. Al was ik in de meeste gevallen niet direct verantwoordelijk voor het spoor van doden in mijn kielzog, toch werd ik gekweld door het gevoel dat ze allemaal nog zouden leven als ik er niet was geweest. In mijn somberste ogenblikken – en dit was er een van – vroeg ik me af of mijn leven dat waard was.